

В цьому році зима не вдягала білої свити.
Часом вже й приміряла, та хтось її зразу крав.
Пошукала, поплакала... Що ж робити? —
Бідувала в старій із торішніх зів'ялих трав.

Як колись лютувала, стелила рядно ожеледиць.
Сперечалася з морем, несла сум"яття вітрів.
Все збиралась на силі, та не встигла огледіться,
Як проснулись дерева і на Одрі лід потемнів.

Крига буйно ломилась у відкриті двері протоки.
Лід кришився, б'ючись об каміння берегове...
І нарешті по Одрі — темній, широкій —
На останній крижині самотня чайка пливе.

— Ти куди ж розігналась? Чи була не до самого моря?
Чайки держаться гурту, а ти відпливеш одна.
А крижина тонка. А крижина майже прозора...
Ну, а що, як її підміє вода весняна?

Ну, а що, коли їй та удержать тебе несила?
затріщить і відломиться... Піде вода кругами...
— Дивна людино! Я ж маю крила,
Нащо крилатим ґрунт під ногами?